

A tűz körül ültünk, lélegzet-visszafojtva hallgattuk a történetet. Emlékszem, leszámítva azt a magától értetődő megjegyzést, hogy mindez hátborzongató, mint ahogy az karácsony estén egy régi házban elhangzó különös történettől elvárható, senki nem fűzött hozzá semmit mindaddig, míg valaki fel nem vetette, most hall először olyan látomásról, amely egy gyermeknek jelent meg. A látomás, ha megemlíthetem, épp egy olyan régi házban esett meg, mint ahol összegyűltünk az ünnepre – egy rettenetes látomás volt: a kisfiú egy szobában aludt édesanyjával, akit elborzadva ébresztett fel. Az édesanya felriadva azonban nem űzte el a félelmét, és nem is ringatta álomba, mert még mielőtt sikerült volna fiát megnyugtatnia, ő maga is megpillantotta azt, ami velejéig megrázta a gyermeket. Ez az észrevétel készítette Douglast arra – ha nem is azonnal, hanem valamikor később az este folyamán –, hogy olyasmit mondjon, amelynek érdekes következményére most felhívom a figyelmet. Valaki épp belekezdett egy nem különösebben izgalmas történetbe, és láttam, hogy Douglas oda sem figyel. Arra számítottam, hogy ő is készül előrukkolni valamivel, és nekünk csak ki kell várnunk. Végül két estét kellett várnunk, de még mielőtt szétszéledtünk volna, elmondta, mi jár a fejében.

– Teljességgel egyetértek..., már ami Griffin kísértetét illeti, vagy bármi volt is az. Maga a tény, hogy először egy ilyen zsenge korú kisfiúnak jelent meg, különös hangulatot kölcsönöz a történetnek. Már találkoztam ilyen meg-

ragadó esettel, amelyet gyermek élt át. Ha a gyermek csavar egyet a történeten, akkor mit szólnak két gyermekhez...?

– Azt, hogy nyilvánvalóan – kiáltott fel valaki – az ketőt csavar rajta! És azt, hogy hallani szeretnénk.

Szinte magam előtt látom Douglast, ahogy a tűznek hátat fordítva, zsebre dugott kézzel lenéz beszélgetőtársára.

– Rajtam kívül mind ez ideig soha senki nem hallotta. Tényleg túl rémisztő.

Ez megfelelően felcsigázta az érdeklődésünket, és barátunk csendesén, ravaszul készült a rá váró diadalra, szemét ránk szegezte, és folytatta:

– Felülmúlhatatlan. Semmi sem fogható hozzá.

– Olyan rettenetes? – emlékszem a kérdésemre.

Mintha legszívesebben azt mondta volna, ez nem olyan egyszerű; mintha nem találna szavakat rá. Kezét elhúzta szeme előtt, és arca kissé megrándult.

– Iszonyat... iszonyatos!

– Ó, milyen édes! – kiáltott fel az egyik hölgy.

Douglas figyelemre sem méltatta; rám nézett, de mintha nem is engem látna, hanem azt, amiről beszélt.

– Összességében véve hátborzongatóan visszataszító, rémisztő és fájdalmas.

– Akkor – mondtam – üljön le, és kezdje el!

A tűz felé fordult, lábával megbökött egy fahasábot, és egy pillanatig csak nézte. Majd visszafordult felénk:

– Nem kezdek el. Be kell küldetnem érte a városba.

Kijelentését egyhangú felhördülés fogadta, sőt tiltakozás, ami után, az ő megszokott szórakozott módján magyarázatot fűzött hozzá:

– A történet le van írva. Egy kulcsra zárt fiókban őrzöm..., évek óta nem vettem ki. Írhatok az inasomnak, és

elküldhetem a kulcsot; ő pedig eljuttatja hozzám a csomagot, pontosan úgy, ahogy találja.

Mintha mondandóját külön nekem címezte volna..., szinte mintha segítséget kérne, hogy sűrűssem. Vastag jeget tört meg, amely sok telet látott, oka volt a hosszú hallgatásnak. A többiek bosszankodtak a késlekedés miatt, de engem épp Douglas aggályai fogtak meg igazán. Megígértettem vele, hogy ír az első postával, és minél előbb elmeséli nekünk a történetet; majd megkérdeztem, hogy a szóban forgó eset vele történt-e meg.

Azonnal válaszolt:

– Ó, istennek hála, dehogy!

– És az ön feljegyzése? Lejegyezte az egészet?

– Csak a benyomást. Ide jegyeztem fel... – a szívére bökött. – Mindig velem van.

– Akkor a kézírata...?

– Régi, gyönyörűséges kézírás, de a tinta elhalványodott már – ismét elhallgatott. – Női kéz írása. Egy nőé, aki már húsz éve halott. A halála előtt küldte el nekem a szóban forgó lapokat.

Most már mindannyian figyeltek, és természetesen ilyenkor mindig akad valaki, aki lenézően közbeszól, vagy legalábbis előre levonja a következtetéseket. Douglas azonban ha nem is örömmel, de az ingerültség legkisebb jele nélkül félresöpörte a megjegyzést.

– Igen elbűvölő személy volt, de tíz évvel idősebb nálam. A nővérem nevelőnője volt – mondta csendesén. – Nála kellemesebb nevelőnővel sosem találkoztam; bárhol megállta volna a helyét. Sok idő eltelt azóta, és a szóban forgó történet még korábban esett meg. A Trinitybe jártam, és amikor a második nyáron hazamentem, már ott volt nálunk. Sok minden történt abban az évben..., csodálatos év volt; a szabad óráiban a kertben sétáltunk

és beszélgettünk..., a beszélgetéseink során borzasztóan okosnak és kedvesnek találtam a kisasszonyt. Ó, igen; ne mosolyogjanak! Végtelenül kedveltem, és a mai napig örömmel tölt el, hogy ő is kedvelt engem. Ha nem így lett volna, nem ezt fedte volna fel előttem. Soha nem mesélte el senkinek. Nem azért, mert azt mondta, de tudtam. Biztos voltam benne; láttam rajta. Önök is könnyen megítélhetik, miért, ha végighallgatnak.

– Annyira ijesztő volt az eset?

Még mindig engem nézett.

– Könnyen megítélhetik – ismételte. – Könnyen.

Én álltam a tekintetét.

– Értem. A hölgy szerelmes volt.

Most először nevette el magát.

– Milyen elmés meglátás. Igen, szerelmes volt. Vagyis volt annak előtte. Ez kiderült..., nem mondhatta el a történetét anélkül, hogy ki ne derülne. Láttam rajta is, és ő látta, hogy látom; de egyikünk sem szólt róla. Emlékszem a napra és a helyre..., a pázsit szélére, a nagy bükkfák árnyékára, a hosszú, forró, nyári délutánra. Nem egy rémisztő helyszín; de mégis...!

Fellépett a tűztől, és lerogyott a székére.

– Csütörtök délelőtt érkezik meg a csomag? – érdeklődtem.

– Valószínűleg csak a második postával.

– Nos, rendben; vacsora után...

– Mindannyian itt lesznek? – ismét körüljártatta rajtunk a tekintetét. – Van, aki távozik? – ezt szinte reménykedve tette hozzá. – Mindenki itt marad!

– Én igen... Én is! – kiáltották a hölgyek, akiknek a távozását már elrendezték. Mrs. Griffin azonban határozottan kijelentette, hogy több részletnek is napvilágra kelle-
ne kerülnie.